

Arrest

nr. 187 640 van 29 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 april 2017.

Gelet op de beschikking van 20 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. VAN CUTSEM *loco* advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, met name problemen met de familie van een overleden patiënte van verzoekster omdat zij verzoekster ervan beschuldigen hun familielid te hebben gedood door het zetten van een spuit.

Verzoekers hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raad arrest nr. 175 264 van 22 september 2016 omdat er geen geloof wordt gehecht aan hun asielrelaas en omdat er voor burgers in Zuid-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Ter ondersteuning van hun tweede asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: een USB-stick met een videoboodschap van hun belagers, die hun dochter/zus ontving op 6 oktober 2016; een whatsapp-gesprekgeschiedenis tussen verzoekster en haar dochter naar aanleiding van het ontvangen van de bedreiging in de videoboodschap; internetartikels over de veiligheidssituatie in Basra en in Irak in het algemeen en over de activiteiten van de maffia in het land doorheen de tijd.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire

beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het volharden in hun asielrelaas en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoekers geven zelf aan dat het onmogelijk is om de authenticiteit van de videoboodschap na te gaan, doch menen dat gelet op hun geloofwaardige verklaringen met betrekking tot de wijze waarop zij deze videoboodschap hebben gekregen (zij verwijzen hiertoe naar hun verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidige asielaanvraag en de bijgebrachte whatsapp-conversatie tussen verzoekster en haar dochter), hieraan wel degelijk bewijswaarde dient te worden gehecht. De Raad wijst er echter op dat in het kader van hun vorige asielrelaas geen geloof werd gehecht aan de door hen beweerde problemen gelet op de tegenstrijdige verklaringen die ze hebben afgelegd over feiten die de kern uitmaken van hun asielrelaas en gelet op de vaststelling dat verzoeksters gedrag niet in overeenstemming te vallen is met de door haar beweerde vrees. Dient te worden benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu duidelijk niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raad arrest nr. 175 264 van 22 september 2016. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op het feit dat videoboodschappen en whatsapp-gesprekken door mogelijke inscenering geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld, stelt de Raad vast dat deze elke objectieve bewijswaarde ontberen en geen afbreuk doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun aangevoerde problemen.

Ook aan het attest van de voormalige werkgever van verzoekster hecht de Raad geen bewijswaarde. Deze betreft een loutere fotokopie van een foto waarvan de echtheid ervan niet kan worden nagegaan. Bovendien weze ook hier te worden benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde wordt toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu duidelijk niet het geval is.

5.2. Voorts verwijst de Raad integraal naar de motivering in de bestreden beslissingen en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit genoegzaam blijkt dat er actueel voor burgers in Zuid-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Deze motieven worden echter door verzoekers in hun verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 maart 2017, voeren verzoekende partijen aan dat zij nieuwe documenten hebben ingediend, met name een USB-stick met een videoboodschap van hun belagers, die hun dochter/zus ontving op 6 oktober 2016; een whatsapp-gespreksgeschiedenis tussen verzoekster en haar dochter naar aanleiding van het ontvangen van de bedreiging in de videoboodschap; internetartikels over de veiligheidssituatie in Basra en in Irak in het algemeen en over de activiteiten van de mafia in het land doorheen de tijd. Verzoekende partijen stellen dat in de beschikking staat dat videoboodschappen en whatsapp-gesprekken geen garantie bieden op authenticiteit en het attest van de voormalige werkgever een loutere fotokopie is, maar dat dit het CGVS niet de plicht ontnemt om met andere middelen de geloofwaardigheid te toetsen, vermits deze stukken wel degelijk de geloofwaardigheid kunnen herstellen en het CGVS vragen had moeten stellen over deze stukken. Verzoekende partijen besluiten dat als er geen problemen zouden geweest zijn zij hier geen zeven maanden zouden blijven.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 22 maart 2017 opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich in wezen louter tot het volharden in hun asielrelaas en het opsommen van de door hen neergelegde documenten, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren.

De Raad herneemt dat in het kader van de vorige asielaanvraag van verzoekende partijen geen geloof werd gehecht aan de door hen beweerde problemen gelet op de tegenstrijdige verklaringen die ze hebben afgelegd over feiten die de kern uitmaken van hun asielrelaas, met name omtrent het verloop van de feiten die volgden op het bezoek van de familie van de overleden vrouw aan hun huis en omtrent het moment waarop zij het vonnis van de sjeik op papier zouden hebben ontvangen, en gelet op de vaststelling dat verzoeksters gedrag niet in overeenstemming te vallen is met de door haar beweerde vrees.

De commissaris-generaal stelt inzake hun huidige asielaanvraag op goede gronden vast dat de door verzoekende partijen bijgebrachte documenten niet vermogen hun geloofwaardigheid te herstellen. Dient te worden benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* duidelijk niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raad arrest nr. 175 264 van 22 september 2016. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op het feit dat videoboodschappen en whatsapp-gesprekken door mogelijke inscenering geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld, herneemt de Raad dat deze elke objectieve bewijswaarde ontberen en geen afbreuk doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun aangevoerde problemen. Ook aan het attest van de voormalige werkgever van verzoekster hecht de Raad geen bewijswaarde. Deze betreft een loutere fotokopie van een foto waarvan de echtheid ervan niet kan worden nagegaan. Bovendien weze ook hier nogmaals te worden benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde wordt toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* duidelijk niet het geval is.

Louter stellen dat deze stukken wel degelijk hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, volstaat niet om de aangaande pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten.

In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat het CGVS vragen had moeten stellen over de door hen bijgebrachte stukken, wijst de Raad er op dat *in casu* de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de tweede asielaanvraag van verzoekende partijen heeft geregistreerd en van hen een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen, en de redenen waarom zij deze elementen niet eerder konden aanbrengen. Verzoekende partijen hebben hierbij de voornoemde documenten neergelegd waarna deze besproken werden (zie verklaring meervoudige aanvraag, 29 november 2016, vragen 15 en 17). Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partijen aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partijen ook niet concretiseren welke specifieke elementen zij dan wel zouden hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het CGVS die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van hun tweede asielaanvraag.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS